

De Terugkeerende.

Maar ik ontwaakte en vond mezelf alléén in de blauw-witte sneeuw, op weg naar het huis mijner ouders. Reeds zag ik de kleine vervallen woning, als een scherpe zwarte schaduw afstekend. Dit was dus het huis, waar ik mijn jeugd, vol schoone blijheid had doorgebracht. In mijn ooren gonsde luid het bloed, toen ik voor de oude vermolmde deur stond, en met trillende hand lichtte ik de verroeste klink op. Aarzelend, met mijn kind, dat nog sliep en vreemd bleek was, trad ik binnen.

O! wel was het lage vertrek gelijk aan dat, welk ik ééns had verlaten, en toch leek het mij veranderd. Aan de wand brandden in koperen kandelaars twee slanke kaarsen met onbewogen vlam, vóór een klein Maria-beeld, een simpel beeld uit hout gesneden en met doffe verven gekleurd. Er waren eenige woorden ingegrifd: *Ora pro nobis*. Vroeger had ik dit nooit gezien, nà mijn vertrek had men het hier neergehangen. Om de schouw, waar een opvlammend vuur brandde, waren ze geschaard, die mij langen tijd het dierbaarst waren: mijn oude vader, mijne moeder en mijn broeder. Stil zaten ze bij elkaar en hieven zelfs het hoofd niet bij mijn komst. Aarzelend en zacht vroeg ik om een schuilplaats voor de koude. Mijn broeder stond op, maar hij ontroerde niet toen hij mij aanzag, zijn gelaat bleef strak en zijn stem onbewogen, toen hij mij toestond in den kring plaats te nemen. Hij schoof een lagen zetel voor mij aan, ik zette mij en allen zwegen weer.

Zij kenden mij niet, o God! zij kenden mij niet meer! Angstig zag ik mijn moeder aan. Zij was zeer verouderd, haar haar was vergrijsd en haar oogen waren droef en dof als van eene, die veel geschreid heeft. Haar nooit-rustende handen lagen stil, roerloos in haar schoot, haar lippen bewogen als spraken zij een stil gebed: zij leek een vroom beeld, zooals zij daar zat, beschenen door de weifelende glansen van het vuur, maar treurig, zoo treurig. — Ik dacht aan den tijd dat ik hier als kind 'swintersavonds bij het vuur zat, en zij, aan het spinnewiel mij sprookjes vertelde van verre landen en betooverde

prinsen; en zij mij onderrichtte met behendige vingers hoe van het grauwe vlas eenen fijnen draad te spinnen. . . . O moeder, mijn hart roept om u en ge hóórt het niet. . . .

En ik herinner mij, hoe ik als jong meisje 's zomers over de heide dwaalde, die brandde in purperen gloed, met mijn broeder, die mij leerde, hoe de kwartel en hoe de lijster fluit en hoe de leeuwerik zingt; we luisterden in de stille lente-avonden naar de nachtegalemslag en hoorden de vinken roepen in 't bosch.

En mijn oogen zochten de zijne, maar peinzend staarde hij in het vuur en wist niet dat ik zijn blik zocht.

Nu dacht ik aan den tijd dat ik mee ging, met mijn vader, naar den zonbeschenen akker. Met zekere hand stuurde hij de zwoegende ossen, die het blinkende ploegijzer moeizaam door de vaste aarde trokken, en hij zette hen aan met schallende roep, die ver klonk door de ijle voorjaarslucht. En ik zie hem weer, zooals hij met wijd gebaar het zaad in de voren wierp, een forsich silhouet tegen de lichte lucht, als een grootsch beeld, gegroeid uit de aarde.

En ik zag naar hem, hij was dicht bij het vuur geschoven, zijn troebele oogen starden in de vlammen zonder te zien, zijn rug was gekromd en zijn bevende handen dwaalden onzeker over zijn kleed. Zijn ingevallen mond prevelde simpele woorden zonder zin. . . . O mijn vader, mijn vader! — Ik boog het hoofd en stil leekten mijn tranen. . . . Mijn kind ontwaakte en lag stil met groot-open oogen die blauw waren als de wild-groeiende hyacinthen, naar de zoldering te staren. En ik kuste het lang. . . .

Heb ik misschien gezondigd? Ik heb een vreemde vreugde gezocht en ik heb het geluk met begeerige handen gegrepen; ik heb geleefd voor mij en voor u alleen. . . . Heb ik waarlijk gezondigd? — Lang heb ik geweest. . . .

Maar toen de grauwe morgen aansloep en een droeve dag zijn glansloos licht aarzelend over de besneeuwde velden breidde, ben ik eenzaam weder heengegaan, zonder groet en zonder tranen.